

Cseh Tamás emlékest

„Csak 10 év múlva ne ez a dal legyen” – énekli a forgó bakelit, s mi, ittmaradtak, csak abban bízunk, hogy ez az egy kívánsága nem teljesül. Egyik részünk emlékei közt kotorász, a másik kíváncsian-értetlenül pislog, de hogy melyik válik útra, azt még egyik sem sejtí.

Mégis, az, aki elment hagy itt számunkra valamit: egy varázslatos estét, amikor csak hallgatunk, végre hallgatunk, mert mást nem is tehetünk. A hang és a húrok kötnek össze bennünket; Ő arról énekel lenyelt félmondatokban, amit mi nap mint nap okosan és kiművelten próbálunk a másik felünknek értésére adni, s azon töprengünk, mi lehet a baj. Pedig nincs itt semmi baj, csak a szavak, ezek a fránya szavak, ezek a csodálatos, játékos szavak elbűjnek egy körmönfont szövegerdőben, ahol mi is csak tévelygünk. De ezen az estén minden összefolyt mi külön volt, s megértettük, egyek vagyunk, csak másképp. S csak egyet ígérhetünk, hogy rajtunk nem fog múlni, hogy 10 év múlva is ez lesz a dal. Itt lesz közöttünk, mint aki el sem ment: Cseh Tamás.